

ленията; ние бѣхме открити отъ неприятеля и възможността да го изненадаме бѣ съвсемъ изключена. Една отъ целитѣ си ние постигнахме: укреплението на неприятеля бѣ открито и намъ не оставаше нищо друго освенъ да спремъ по-натагъшното движение и останемъ въ очаквателно положение. Бѣ настѣпилъ най-голѣмъ мракъ; заобикаляше ни пълна неизвестностъ. Авангардътъ ни, въ боенъ редъ се разположи на почивка; даде ни се строга заповѣдъ да не палимъ никакви огньове: турцитѣ само това очакваха за да ни обстрелватъ — и даже при най-слабата свѣтлина на запалени цигари тѣ ни обсипваха съ градъ отъ куршуми. Нощта бѣ страшно мразовита, ледениятъ вѣтъръ проникваше подъ дрехитѣ ни и никой отъ насъ не се осмѣляваше да се отдаде на сънъ, понеже бѣ възможно съвсемъ и да не се събуди. На другата сутринъ забелязахме приближаването на нашитѣ главни сили — тогава съ общи усилия атакувахме и превзехме неприятелското укрепление. Въ тѣзи дни когато преминаваше Балкана, нашиятъ отредъ имѣ нещастieto да изпита и преживѣе ужаситѣ и страхотитѣ на бѣсния балкански ураганъ; такива урагани, както казватъ, сж една отъ особеноститѣ на тѣзи високи върхове. Това бѣ бѣсенъ поривъ, който внезапно врѣхлетѣ върху ни; вѣковни дървеса болезнено застанаха подъ силния напоръ на урагана; грамадни дървеса се огъваха едва ли не до земята — сякашъ бѣха малки клончета. Тѣ съ дивъ ревъ и трѣсъкъ се чупѣха и падаха; облаци отъ снѣгъ, раздухвани отъ силния вѣтъръ засипваха хората и добитъка и като огънь горѣха лицата. Това бѣше такава снѣжна буря, която по думитѣ на поета: „Ту зареве като звѣръ, ту заплаче като дете“\*) — не, това бѣ бѣсния ревъ на хиляди звѣрове, които на най-различни гласове произваха и заглушаваха ушитѣ ни съ своя вой, пищене, трѣсъкъ и демонски смѣхъ... адъ, сжщински адъ царѣше около ни — всички бѣхме налѣгали на земята за да не бждемъ съборени и пометени всрѣдъ тия снѣжни облаци. Но за голѣмо наше щастие, ураганътъ не трая повече отъ нѣколко минути: той внезапно дойде — така и затихна. Богъ ни запази!

---

\*) Пушкинъ.